

9

neděle 21. 5. 2017

*Zajtra idem domov. V pondelok mám štátnice.
Každý sa vráti do svojho kolotoča.
Ale iste budem spomínať.*

MAX SOBEK

Prins of Networks

3

Příloha: Plakát REDAKCE

4-5

Rozhovor s Petrem Kubesem

6**Gemüse není Obst**

VŠICHNI A NIKDO

Všechno skončí. Festival, zpravodaj i říšský kancléř ve funkci. Všechno se smaže jak kyselinou přejetá vinylová deska. Smaže se loňský ročník, smaže se prostě všechno. Smaže se pudding v myčce na oblíbené misce, smaže se možná smajlík na hydroxidem pojedeném medvídkovi. Smažou se národní hranice, jazykové bariéry. Smaže se gender (i hybridní genderfluid), smaže se rozdíl mezi rolami, smaže se dokonce hierarchie. Budeme stát v řece, plynoucí tekuté Evropě (byť bych se raději brodil vlhkým klínem bohyně Evropy), a bude úplně jedno, jestli je někdo muž, žena, kompetentní adolescent, nebo podřezaný nezletilý. Smaže se funkce úvodního textu jedné autority. Smaže se bariéra mezi klávesnicí, Wordem a mazem pokrytých sluchátek. Nastane redakční zen. K počítači přijde jeden, druhá, třetí, pátá – Slovenka, Češka a třeba neurotička. Napiše: „Třeba se nesmaže nic. Na Floře a ve Vertigu se příští rok pravděpodobně zase sejdem. Když se schválí patriční grant. Průdy tekutéj Evropy spojili niekoľko národov, vďaka tomu sme si po novom mohli znovu uvedomiť, aký sme si blízki, Česi + Slováci. Je hezké, když se pro jednu pomlčkového minus vymění za souborných plus. Konečné řešení nesnášenlivosti přišlo dřív než třicáté výročí rozdělení federace (bude to 2023). Jak ale budou vypadat oslavy výročí sta let jejího založení, které nás čekají příští rok? Vo Festivalovom zpravodaji to na 22. Flore oslavíme pravdepodobne ďalšou silnou fedačnou redakčnou zostavou.“

Třeba nenapiše nic. Třeba skončí v tichosti a s veselým úsměvem počká na 2018, kdy třeba možná bude líp. Bude. Tahle Flora byla zase v rámci své historie nejdál. Tým, co přijde po nás, taky tak.

INSTINKTIVNÍ BBOYING

BARBORA KAŠPAROVÁ

I zde na Floře nastala jedna opravdu neočekávaná festivalově netypická chvíle. (Díky) změně v programu jsme měli možnost pohovořit s tvůrci inscenace RISE UP v klidu a s časovou rezervou. Včerejší zrušené představení tedy kompenzujeme výživným rozhovorem s tvůrčím tandemem, choreografem Guilherme Miottem a bboyem Menno van Gorpem.

Jsi tanečník a choreograf. Dříve jsi vytvářel choreografie, ve kterých jste též účinkoval. Inscenace RISE UP je taneční sólo, nikoliv tvoje. Jaká je na choreografii práce pro druhého tanečníka?

Guilherme Miotto: Tančil jsem mnoho let, ale před několika lety jsem přestal, abych našel rovnováhu mezi svým tělem tanečníka a tělem tvůrce. Myslím si, že být tvůrcem vyžaduje schopnost odstupů a důsledné formulování svých myšlenek. Jako tanečník jsem byl úplně posedlý a pracoval jsem v podstatě dvacet čtyři hodin denně – během zkoušek, když jsem chodil ulicemi, ve sprše, před usnutím. Byl jsem nepřetržitě zaneprázdněný tancem a svým tělem. Je potřeba se umět naprosto otevřít a rozumět tomu, jak svoje myšlenky s tělem druhého tanečníka spojit. Určit mu takový směr, aby tvůrčí proces dostal smysl. To je pro mě odměna. Samotná výměna je tvorba. Kdybych tančil v choreografii sám, nebylo by to tak bohaté. Také je to otázka času. Pravidelně učím v Holandsku na univerzitě. Nelze pracovat na několika věcech současně a člověk si musí vybrat, jak investuje svou energii, která není neomezená.

S tanečníky pracuješ svou vlastní metodou tzv. instinktivní performance. V čem spočívá?

G. M.: Je to přístup založený na následování svého těla a fyzických impulsů. Stavba dialogu mezi myšlenkami a fyzickými akcemi, což se odrazí ve tvém jednání. Tělo a mysl se navzájem reflektují. Dostaneš nějaký nápad nebo impuls, který pošleš svému tělu, a to ti dá zpětnou vazbu.

Jak bys popsal svůj taneční jazyk?

Menno van Gorp.: Taneční styl, kterým se zabývám, se správně nazývá bboying nebo breaking. Breakdance je komerční termín, naučíš se ho v každém studiu. Bboying jde mnohem hlouběji. Jedna z nejdůležitějších věcí je vytvořit si svůj vlastní pohybový slovník a své směřování. Existuje společný základ prvků, se kterým musíš pracovat a vytvořit si své vlastní. Musíš poslouchat své tělo, abys to dokázal.

Jak konkrétně vypadala vaše spolupráce na projektu RISE UP?

M. v. G.: Pro mě to bylo něco opravdu spe-

ciálního. Musel jsem opustit své dosavadní zvyklosti a postupy. Poprvé, když jsem potkal Guilherma, řekl mi, že mám zkoušet křičet jako jeskynní člověk, dělat neartikulované zvuky a následovat je svým tělem. To bylo hodně vzdálené od toho, co jsem dělal doposud. S Guilhermem jsem se cítil tak, že kdybych měl být nahý na jevišti, necítil bych žádný stud. Hodně spolupracujeme i na konceptu choreografie. Je to jako velká krabice s puzzle, které skládáme dohromady a zkusíme, které k sobě patří. To zabere hodně času. Je to zkrátka nekonečný proces. Nikdy by nemusel skončit, ale v určitém momentu si musíme říct, že je potřeba pracovat už jen s tím, co máme.

G. M.: RISE UP mělo premiéru v roce 2015 a s Mennem se známe od r. 2012. Po první zkoušce jsem si doma pustil z ní dvouhodinový záznam a bylo mi jasné, že máme spoustu materiálu, na kterém můžeme dál pracovat. Předtím, než se ustálil koncept této inscenace, pracovali jsme na krátké taneční sekvenci, která trvala asi osm minut. Předváděli jsme ji na několika akcích. Poté jsme se věnovali jinému projektu, což byl duet. Teprve potom jsme začali konkrétněji pracovat na RISE UP. Strávili jsme hodně času hledáním inspirací a cesty k sobě navzájem. Vycházeli jsme i z výtvarného umění, např. ze série obrazů Men in the Cities Roberta Longo a z tvorby Francise Alýse, který se věnuje smyslu individuality a ztrátě identity. Naše spolupráce spočívá v bohatém dialogu a výměně zkušeností.

Máš svá vlastní témata?

G. M.: Velmi mě zajímá vnitřní prožitek tanečníka. Když tělo ztvárňuje pocit. Nevytvářím společensky či politicky angažované eventy. Mnohem více mi jde o zachycení pnutí mezi duší a fyzičností, vztah materiálního a nemateriálního. Toho, co lze a co nelze vidět, a jak spolu tyto dva koncepty rezonují a ovlivňují se.

Jak vypadá taneční scéna v Nizozemí?

M. v. G.: Jsem hodně zaneprázdněný svými vlastními projekty, takže nemám moc času sledovat, co se děje na oficiální taneční platformě. Ale taneční scéna je obrovská. Možná ti můžu říct víc k pouliční a battle scéně, bboyingu, house dance, popu a dalším stylům. V Holandsku mají velkou tradici i kvalitu. Tvůrci jsou známí tím, že mají svůj individuální styl, a pak tvoří své vlastní divadelní věci.

G. M.: Máme v Holandsku pět velkých tanečních akademií vyššího vzdělání. Vyučují se zde různé styly. Přichází sem lidé z různých zemí světa. Máme koncentraci tanečníků různých kultur a tradic a i tím je naše taneční scéna opravdu bohatá. To je velmi inspirující. Nizozemí je země s tanečním potenciálem. Pracujeme hlavně experimentálním způsobem práce, s fyzickým divadlem a různými technikami moderního tance. Velmi globální. Všichni se navzájem ovlivňují.

GUILHERME MIOTTO

(*1979) Brazílský tanečník, choreograf a pedagog na Theatre Academy v Maastrichu. Na Divadelní Floře se objevil v roce 2009 jako performer v inscenaci T. †BERNADETTE.

MENNO VAN GORP

(*1989) Break boy a performer. V roce 2015 získal ocenění André Gingras Award. Mimo bboying též fotí a maluje, což jsou jeho hlavní inspirace i v taneční formě.

MUŠÍ TANEC

DOMINIKA ŠIROKÁ

Po Prins of Networks som utekala za choreografom Rodrigom Sobarzom a performerom Diegom Oleom do podsvetlenej sály Divadla hudby. Práve sme viedli prvé uvedenie ich neobvyklej performance a mňa zaujímalo samozrejme nič iné ako muchy.

Začnime od začiatku. Ako vznikol nápad pre Prins of Networks?

Rodrigo Sobarzo: Šlo nám o to, potýkať sa so živým elementom – v tomto prípade s muchami. To je veľmi pekná výzva. Nemôžeš sa ne spoliehať ako napríklad na svetlo alebo zvuk. Je to zakaždým iné. Náš kus je potom do veľkej miery o faktore prírody.

Prečo ste vôbec chceli pracovať s muchami?

R. S.: Všetok hmyz reaguje na UV-svetlo. Bol som zvedavý, či budeme môcť jeho pros-tredníctvom manipulovať ich pohyb.

Ako si muchy zvyknete zadovážiť?

Diego Olea: V zásade ich získavame už v štádiu červov, v ktorom ostávajú prvé tri dni. Potom sa zakuklia na desať dní, po ktorých sa narodia už ako „dospelé“ muchy. Celá metamorfóza prebieha desať až dvanásť dní. Naše predstavenie tak začína prakticky trinásť dní pred uvedením.

To znamená, že ste dnes mali novorodené muchy?

D. O.: Presne tak. Často ich tiež musíme prepravovať ako napríklad cestou do Olomouca. A keďže by im v kufri bolo príliš chladno, balíme ich zakaždým do ručnej batožiny.

R. S.: Transport je pre nás preto vždy veľkou témou.

Čo robíte s muchami po skončení predstavenia?

D. O.: Obyčajne ich zbalíme s celým stanom a následne ich „vytrasieme“ na slobodu.

Aký je to pocit, keď sa ocitneš vo vnútri stanu?

D. O.: Nie je to až taký veľký problém. Cez tvár mám chránič, muchy mi lezú tak akurát po nohách, ale to mi nevadí. Väčšinou sa ale zdržujú po stranách, takže ma veľmi nerušia. Veľkým zážitkom bolo, keď som vo vnútri po prvýkrát švihol lampou. Muchy sa potom skutočne začali hýbať za svetlom. Bolo to ako tanec.

A čo druhá časť, keď kráčaš okolo stanu? Aká je funkcia tejto časti?

D. O.: V Prins of Networks sa celkovo zaoberáme cirkuláciou.

R. S.: Áno, žijeme vo svete, kde nič nie je navzájom izolované. Všetko je zmiešané ako súčasť nejakej väčšej siete. Ide nám o vytvorenie istého ekosystému, ktorí ale netvorí iba muchy, ale napríklad i samotní diváci. Dokonca i začiatočná projekcia twitchingu je toho súčasťou. Napokon rozdiel medzi technológiou a prírodou je len veľmi nejasný. Verím tomu, že vlastne neexistujú vôbec a že všetko je súčasťou prírody. Nezáleží na tom, o ako modernú technológiu ide, vždy je to produkt človeka. A my sme príroda sama.

Na Flore ste boli vybraní do sekcie Pestré Nizozemsko. Ako sa vám pracuje v Holandsku?

R. S.: Som síce z Chile, no posledných desať rokov žijem v Holandsku. Za ten čas sa mnohé zmenilo. Finančné škrtky, ktoré práve prežívajú ostatné európske krajiny, sa tu odohrali už pred šiestimi rokmi. Toho následkom sme stratili veľkú časť divákov. Ceny lístkov sa zdvihli a mladí ľudia si nemôžu dovoliť zaplatiť napríklad 25 euro za lístok. Mnohí ľudia tiež vidia problém v tom, že by sa z ich daní malo financovať divadlo, na ktoré potom sami nechodia. Pre mladého tvorca to tam skrátka nie je vôbec jednoduché.

SVET OČAMI ČLOVEKA 21. STOROČIA

BARBORA FORKOVIČOVÁ

Vchádzam do tmavej miestnosti, uprostred ktorej stojí stan so sieťovanými stenami. Je osvetlený iba projekciou videohry na zadnej stene. Vnútri stanu rozoznávam postavu muža. Keď sa sála naplní, zapne si videohru. Jeho avatar v podobe drsného chlapa so samopalom pár minút prechádza rôznymi priestormi a zbavuje sa ľudí, ktorí mu stoja v ceste. Hudobný podmaz, naživo vytváraný pomocou rôznych zvukových efektov, pritom stíchnie vždy, keď zaznieva zvuk spúšte na hernom samopale. Agresívne potahovanie kohútika ako symbol násilného vraždenia, hoci len virtuálneho, je znepokojujúcou súčasťou sveta človeka 21. storočia, ktorý nám vo vizuálnom manifeste Prins of Networks predstavuje jej autor Rodrigo Sobarzo.

Pre jeho obraz súčasnosti je charakteristické hlavne stieranie rozdielov medzi prírodným a umelým. V tejto koncepcii stoja virtuálna realita a technológie rovnocenne vedľa prírody, zvierat, elementov. Ako naznačuje názov, všetky spomenuté zložky sú navzájom prepletené do obrovskej siete (network), nového ekosystému, ktorého súčasťou je samozrejme aj človek. Ten sa stáva hybateľom vecí, využíva jednotlivé zložky pre svoje pobavenie alebo úžitok.

Nachádzame sa v dobe, keď sa čoraz viac ľudí dobrovoľne utieka k alternatívnym realitám pomocou najnovších technológií. „Zabíjanie“ času na internete pohlcuje veľkú časť našich životov. Pokus umiestniť tieto výdobytky modernej spoločnosti

na rovnakú úroveň ako v našom chápaní sveta zastáva príroda a živé organizmy je preto, myslím, na mieste.

Z teoretického hľadiska zaujímavá a aktuálna téma však nie je taká precízna vo svojom scénickom vyjadrení. Počas performance vstupujeme do „laboratórnej vzorky“ alebo akejsi miniatúry zobrazujúcej spomínaný novodobý ekosystém. Napriek tomu, že priestor nie je striktne rozdelený, ostávame len v pozícii prizeraúcich sa. Jednotlivé zložky pre nás objavuje jediný performer (Diego Olea). My čakáme, niekedy napätejšie, inokedy skôr apaticky, čo nám ukáže ďalej. Popri laseroch, vode premieňanej do rôznych skupenstiev pomocou elektrických spotrebičov či svetla, pracuje aj so živou prírodou. Jedným z najsuggestívnejších momentov je jeho manipulovanie s hmyzom, akýsi „muší cirkus“. Olea, zatvorený v stane, krúži svetelnou tyčou, ktorá muchy priťahuje, a tie za ňou lietajú v kruhovej trajektórii. Po chvíli však prestáva a obraz necháva vyznieť naprázdno.

Jednotlivé časti ekosystému sú neraz vystavané z pôsobivých situácií. O to viac zamrzí, že vykreslenie ich vzájomných vzťahov ostáva bez väčších presahov. Tvorcovia nám do vytvorenej štruktúry poskytnú náhľad, no pre spomínané nedostatky sme odkázaní len na sledovanie performerovho počínania uprostred „terénu“.

Zleva: Dominika Široká, Katarína Cvečková, Daniela Hekelová, Stanislav Majer, Zdeněk Vévoda, Barbora

Barbora Forkovičová, Barbora Chovancová, Martin Macháček, Barbora Kašparová, Jiří Šlofar, Petr Pláteník

JAK SE VÁM PLAVALO V MOČÁLECH TEKUTÉ EVROPY

Jsem tady letos poprvé a moje dojmy jsou úžasné. Je to skvělý festival. Líbí se mi atmosféra, supr lidí, město Olomouc miluji – je to ideální spojení všeho. Nejvíc mě emocionálně dostalo norské představení Spoiler. Prvních deset minut jsem spal, ale když jsem potom odcházel, měl jsem pocit, jako kdybych si vzdal dvě LSD a cítil peklo, a přitom ráj. Překvapilo mě i dnešní představení s mouchami, které bylo bizarní, ale současně hrozně fajn. Nakonec i Kauza Schwejk byla skvělá – ta česká autentická a nejvíc pak guláš na jevišti.

Jan, architekt

Celkový dojem z festivalu je velmi pozitivní. Napriek tomu, že je tu žánrová rôznorodosť – od činohry cez performance až po inštaláciu –, tak mi to príde dramaturgicky celistvé. Sekcie sa venujú jednotlivým témam, ale dokoopy dávajú naozaj tú tekutú Európu. Top 3: Náměsíčníci, Zářící město a Balkan macht frei.

Jakub, študent divadelnej kritiky

Na festivalu se mi letos líbilo téma Tekutá Evropa, rozdílná zpracování a možnost srovnávat je, jak od tvůrců z České republiky, tak i tvůrců ze zahraničí.

Petr, pedagog

Pro mě byly nejlepší ty tři věci, které se odehrály v K3. Mám ráda tanec a odpovídalo to mým představám o něm.

Tereza, studentka Univerzity Palackého

Pro mě mezi nejlepší tři věci, krom toho, že celá dramaturgie je výborně vystavěna, patří The Situation, Schwejk a Spoiler.

Anna, studentka DAMU

Mezi tři nejdůležitější věci na Floře řadím dvě německé inscenace – The Situation a Balkan macht frei a pak rozhodně konference Over the Edge, která probíhala v sobotu a v neděli.

Otto, student

„ROLI VŽDY VĚNUJI VŠE, CO JE V MÝCH SILÁCH“

BARBORA CHOVANCOVÁ

Po doznění potlesku jsme se v zákulisí Moravského divadla setkali s představitelem Wolanda Petrem Kubesem, abychom zjistili více o jeho spolupráci s režisérem inscenace Bogdanem Kokotkem, roli samotné i o ohlasech olomouckých diváků.

Jaký máte vztah k Bulgakovově předloze?

Mně se ta knížka náramně líbí. Je neuvěřitelně bohatá, mnohovrstevnatá a poskytuje spoustu možností, jak ji uchopit. My jsme ji vedli asi třemi liniemi. Bulgakova mám všeobecně velmi rád. I přes tu hrůzu, která je v jeho knihách obsažená, se tam objevuje také grotesknost... Do inscenace jsme samozřejmě nemohli dostat všechno, protože často jde až o zázračné věci, mimořádně fantazijní. Jsem ale moc rád, že jsem mohl pracovat na roli Wolanda.

Byla ta role velkou výzvou?

Vždy, když jde o kvalitní roli a krásné téma, je to výzva. To slovo ale nemám moc rád – stejně jako slovo „příležitost“. Neberu to tak. Jsem rád, že jdu nějakou lidskou životní cestou, potažmo hereckou a že mě potkávají témata, která jsou hluboká, krásná a ke kterým můžu při práci nějak přispět. Jde tedy spíše o logické vyústění toho, co dělám, kam jsem se zatím v myšlení dostal. A jsem samozřejmě nadšený, když to jsou velké, krásné role, to mi dělá velkou radost. Chci si je vždycky – ne přímo „užít“ –, ale věnovat jim vše, co je v mých silách.

Setkává se Mistr a Markétka u olomouckého publika s velkým ohlasem?

Myslím, že ano. Je to přeci jen velký archetypální příběh. Diváci, kteří mohou sledovat rozlišování mezi dobrem a zlem, to berou. Koneckonců dnes v hledišti seděla i moje pětiletá dcera, která zná všechny moje kolegy a má moc ráda Honzu Ťoupalíka. I ona tu inscenaci brala. Lidem se to líbí, protože je to výtvarné, zřetelné, napínavé... Řekl bych, že na to chodí rádi.

Mistr a Markétka není Kokotkova první režie v Moravském divadle. Pracoval jste s ním někdy ještě před touto inscenací?

Ano, už jsme se setkali. Vždycky je s ním moc hezká práce, protože je citlivý k hercům i k tématům, která zpracovává. Naše první spolupráce bylo Shakespearovo Něco za něco. To je těžká hra, dá se vyložit mnoha způsoby. Na tuto práci ale vzpomínám velmi rád.

Je spolupráce s ním něčím nezvyklá?

Vždycky, když jsou režiséři inspirativní, rád se nechám vést směrem, kterým krácejí oni. Lidé, kteří o divadle přemýšlejí specificky, jsou pro mě pokaždé přínosem. A když vidím, že jim jde o témata a zajímavé situace, beru je jako individuality. Tím pádem se rozšiřují i moje možnosti ztvárnění rolí.

Inscenační tým Mistra a Markétky byl česko-polský. Jaká pro vás byla tato mezinárodní spolupráce?

Skvělá. Nedám dopustit na – teď už si dovolím říct, že kamarády – Krzysztofa Małachowského (scénograf a kostýmní výtvarník) a jeho ženu Katarzynu (choreografka). Jsou velmi pečliví, mají výborné nápady. Krzysztofovy kostýmy se mi moc líbí. I v komunikaci jsou velice pozorní. Po každé naší spolupráci jsme si pak dál psali už jako přátelé. Jsou to výjimeční lidé.

PETR KUBES

Rodilý Olomoučan. Po absolutoriu na DAMU nastoupil do angažmá do Mladé Boleslavi, z níž po třech letech přestoupil do Městských divadel pražských. Dále hostoval v Národním divadle v Praze, Divadle v Řeznické či Divadle Minor. Od roku 2003 působí v Moravském divadle Olomouc. Spolupracuje též s Českým rozhlasem.

TEKUTÝ SEMINÁR: GÝČ JE IMITÁCIA ZLA

JAKUB MOLNÁR

Nejistota, strach, snové vnímanie reality, ktorú sme si vykonštruovali pre vlastné potešenie, pre túžbu si tú realitu definovať a uchopiť ju. Európsky modernista Hermann Broch napísal románovú trilógiu Námesačníci v roku 1932, kde sa pustil do intelektuálnej rozpravy nad postromantickým zrodom gýča ako túžby po jednoznačnosti, gýča ako predpokladom imitácie reality, gýča ako začiatku zla.

Súčasník Kafku, Musila, Joyca a priamy inšpirátor Milana Kunderu posudzoval fenomén gýča z hľadiska etiky. Gýč oddeľoval od umenia a posudzoval ho ako samostatný uzavretý systém. Pre tieto dva celky použil priróvanie Krista a Antikrista a upozorňoval, že toto priróvanie nemá byť vnímané len ako metafora. Čo sa stane, ak každý systém vyvinie svoj protisystém, a na prvý pohľad budú od seba nerozoznateľné?

V adaptácii Ivana Buraja boli diváci svedkami kompozície predstavenia v troch častiach, v ktorých skrz obraz medzivojnového obdobia a prieskum rozpadajúcich sa európskych hodnôt prenikal apelujúci výkrik k súčasnej postfaktickej „reality“. Zatiaľ čo v prvej časti nás „príjemný“ hlas z Googlu Translatore konfrontoval s Brochovou filozofiou, v zvyšných dvoch sme sa dostali priamo do autorovej hlavy. V druhej časti predstavil súbor HaDivadla inventár brochovských figúr, ktoré sa ocitajú v bare „U konca dejín“. Výseky z rozsiahleho románového deja neboli chronologicky ani logicky zoradené, vracali sme sa k rôznym, ťažko prepojitelným situáciám, ktoré reprezentovali základné motívy knihy – anarchia, večnosť, hranice vnímania, láska. V poslednej časti sa radikálne zmenila celá poetika i estetika predstavenia. Ocitli sme sa v divadelnej skúšobni počas prvej čítacej skúšky Námesačníkov. Herci sa z predošlých figurín z mystického panoptika stali sami sebou. Postupne sa však i táto zdanlivá hyperrealistická scéna javila ako umelo vytvorený konštrukt reality, kde síce sledujeme hercov v „civile“, no v náznakoch sa správali iracionálne, jedli umelé banány, reagovali zvláštne atď. Zároveň najväčším hintom pre diváka bola postava neexistujúceho režiséra Hansa Bucha, ktorý prezentoval hercom jeho víziu pripravovanej inscenácie. Jeho koncept bol zároveň konceptom Burajovej inscenácie. Táto časť je aj napriek jej komickej pozlátku trpkou úvahou o nezmeniteľnej cyklickosti dejín. Divák prežíva pocity, ktoré prežívajú i herci na scéne: Aký to má zmysel? Videli sme rozpravu o tom, že nastal koniec rozprávania? Príbeh o konci príbehu? Boli Námesačníci veľkým rozprávaním o tom, že žiadne veľké rozprávanie neexistuje?

GLOSA MAXE SOBKA

Top tri na dvakrát:

1. Krásna a hlavne priateľská festivalová atmosféra -- ŠVEJK
2. Konfitované kachní stehýnko -- The Situation
3. Pôvabný Olomouček -- Elity

V najlepšom treba asi prestať. Po nedávnom Švejkovi som mal naozaj blažený pocit, áno, divadlo má zmysel. A včera som videl v Moravskom divadle to najväčšie divadelné kliše, aké som si vedel predstaviť. Hrám mačku, tak budem krútiť chvostom. Hrám zlého, tak budem chladný... Ach! Prečítajte si ten román. Možno sa rozhodnete pre derniéru. No a muchy. Hm. Myslel som, že nám zatancujú. Nevadí. Ak by som chcel byť zlý, poviem: „Bolo to zaujímavé.“ Ale... nebolo. Festival končí. Zajtra idem domov. V pondelok mám štátnice. Každý sa vráti do svojho kolotoča. Ale iste budem spomínať. Minimálne na moje TOP 3. Ďakujem Divadelní Flore za krásnu festivalovú atmosféru, gastronomickej oblasti za konfitované kachní stehýnko a tomuto čarovnému mestu za jeho krásu! Snáď o rok. Bolo mi ctou.

Za mňa by boli najlepší Maxim Gorki Theater s The Situation a inscenace Slovenského národného divadla Elity. Hodně se mi líbilo Mimo zápis, ale nezařadila bych ho do „nej trojky“.

Vendula,
studentka Masarykovy univerzity

Asi jsem nejraději za to, že jsem viděla Studio Hrdinů – hlavně Majera, Kauzu Schwejk i Dílo, protože se mi líbí jejich divadelní poetika.

Martina, studentka Univerzity Palackého

Nejvíce se mi líbily Olga (Horror z Hrádečku), The Situation, Elity a Balkan macht frei.

Silvie, studentka Univerzity Palackého

Dramaturgia sa podľa mňa z roka na rok zlepšuje a okrem českých divadiel sa už pravidelne stretávame aj so zahraničnými. Myslím si, že v týchto zemepisných šírkach je to naozaj výnimočná možnosť vidieť to najlepšie z uplynulej sezóny už nielen z Českej či Slovenskej republiky ale aj z Nemecka alebo Rakúska. Top tri inscenácie pre mňa boli Balkan macht frei, Herec a truhlár Majer rozpráva o stave svojej domoviny a Kauza Schwejk.

Martin, dramaturg

Myslím si, že festival byl hodně naplněn, protože bylo pořád co vidět a pořád co dělat. Hodně se mi líbilo, že tu letos bylo i víc diskusí, protože právě to dodává člověku nový obzor, když slyší, jak to celé vznikalo a jaké pohnutky tvůrce vedly. Je to pro mě impulz, který by se měl v budoucnu opakovat. Já mám ráda Německo, takže se mi líbily obě německojazyčné produkce – nejvíce Balkan macht frei. Podněcují tam aktivizaci diváka v rovině myšlení a vnímání. Najednou je konfrontují s jejich odpovědností. V The Situation byly velice pěkně a efektivně zobrazené velké politické společenské problémy, které se protínaly s těmi lidskými osudovými.

Jitka, teatroložka

1. Fakt, že aj napriek všemocnej chorobe dokázala Flora vyburcovať slovenskú skupinku k nadpriemerným tanečným výkonom.

2. Inscenácia The Situation, ktorá účinne skombinovala páčivú spoločensko-politickú problematiku s drsným ale premysleným humorom

3. Formálne aj obsahovo prepracovaný a medzi návštevníkmi obľúbený festivalový spravodaj.

Lucia Šmatláková, VŠMU

#21df

f t i /divadelniflora

šéfredaktoři: Dominika Šířoká a Martin Macháček | redakce: Katarína Cvečková, Barbora Forkovičová, Barbora Kašparová, Barbora Chovancová,
korektura: Petr Pláteník | sazba: Zdeněk Vévoda | foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška | tisk: Tiskárna ČD | web: www.divadelniflora.cz

pořadatel

za podpory

MINISTERSTVO
KULTURY

Olomoucký kraj

OLMOUC

MINISTERSTVO
VĚDY, VÝCHOVY
A TĚLESNÉ KULTURY
ČESKÉ REPUBLIKY

DE.TSCH
17

FONDUS
PODBIEM
KUNSTEN
DUYTSCHLAND
ARTS FUND NL

eea
grants

Státní divadlo Olomouc

Moravské divadlo
OLMOUC

hlavní mediální partner

Česká televize

21. Divadelní Flora je realizována s podporou Ministerstva kultury České republiky, Olomouckého kraje, Statutárního města Olomouce, Česko-německého fondu budoucnosti, Goethe-Institutu v Praze, The Performing Arts Fund NL, grantu z Islandu, Lichtenštejnska a Norska, Státního fondu kultury ČR, Velvyslanectví Nizozemského království a Moravského divadla Olomouc; hlavním mediálním partnerem je Česká televize. Pořadatelem festivalu, který se koná pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, je DW7, o.p.s. Hlavní programová linie TEKUTÁ EVROPA je součástí Česko-německého kulturního jara 2017.